

1

Snehová pokrývka bielo žiarila. Pred pätnástimi minútami napadla na starý sneh čerstvá, čistá, mäkká vrstva. Pred pätnástimi minútami bolo ešte možné všetko. Svet sa zdal krásny a kdesi v dialke sa črtala svetlejšia, pokojnejšia a slobodnejšia budúcnosť. Budúcnosť, pre ktorú sa oplátilo šialene zariskovať, stavať všetko na jednu kartu, pokúsiť sa odtiaľto raz a navždy vytrhnúť.

Pred pätnástimi minútami sa ľahký, prachový mrazivý sneh rozprestrel na starú vrstvu ako tenká páperová prikrývka. Potom sneženie ustalo, rovnako náhle ako snežiť začalo a spoza mrakov vykukol lúč slnka. Taký krásny deň ešte v túto zimu určite nebol.

Do bielej sa teraz miešalo čoraz viac červenej. Šírila sa, postupovala, zakrádala sa vpred po kryštálikoch snehu a pritom ich sfarbovala. Trocha červenej odletelo ďalej a poľtkalo snehovú prikrývku. Farba bola taká žiarivá, že keby mala hlas, určite by svoju červenosť vykričala.

Natália Smirnovová upierala hnedé oči na sneh, poškvrnený červenými kvapkami. Nič nevidela. Na nič nemyslela. V nič nedúfala. Ničoho sa nebála.

Pred desiatimi minútami Natália dúfala a bála sa väčšmi než kedykoľvek v živote. Roztrasenými rukami natchala bankovky do svojej značkovej kabelky od Louisa Vuittona. Po celý čas načúvala aj tomu najmenšiemu šramotu. Pokúšala sa upokojiť a samu seba ubezpečiť, že sa nič nedeje. Všetko predsa dobre naplánovala. Zároveň si však bola vedomá, že žiadny plán nefunguje na sto percent. Stačí jedno štuchnutie a celé mesiace starostlivo zvažovaná konštrukcia sa môže zrútiť a rozpadnúť.

V kabelke mala pas a letenku do Moskvy. Nič iné si so sebou nevezala. Na moskovskom letisku ju mal čakať brat s prenajatým autom. Mal ju odviezť na stovky kilometrov vzdialenú chatu, o existencii ktorej vedelo len pár ľudí. Tam ju mali čakať mama a trojročná Oľga, jej malá dcérka, ktorú nevidela už vyše roka. Ktovie, či si na ňu ešte spomenie? Budú mať dosť času znova sa zoznámiť, kým sa budú skrývať mesiac či dva na chate. Dovtedy, kým neuverí, že je v bezpečí. Dovtedy, kým na ňu nezabudnú.

Natália umlčala v hlave neodbytný hlas, ktorý tvrdil, že na ňu nezabudnú. Že jej nedovolia len tak zmiznúť. Ubezpečovala sa, že nie je až taká dôležitá a že na jej miesto zoženú okamžite nejakú inú. Nedajú si predsa takú námahu, aby ju vyhrabali z jej úkrytu.

V tejto brandži sa stáva, že z času na čas niekto zmizne. A s ním aj peniaze. Patrí to k rizikám podnikania, je to

taká nevyhnutná strata, presne ako keď sa v potravinách pokazí ovocie, ktoré treba vyhodit' do smetí.

Natália peniaze nerátala. Len si z nich čo najviac naphala do kabelky. Časť bankoviek sa pokrčila, ale čo na tom. Pokrčená päťstoeurová bankovka posluži rovnako ako hladká. Dá sa za ňu kúpiť jedlo na tri, alebo aj štyri mesiace, ak je človek správne šetrný a uskromní sa. Dá sa ňou niekomu zaplatiť, aby držal dostatočne dlhý čas jazyk za zubami. Päťsto eur je pre mnohých cena za diskretnosť.

Dvadsaťročná Natália Smirnovová ležala na bruchu, tvárou v studenom snehu. Necítila, ako ju mrazivý sneh bodá do kože. Necítila na holých ušných lalôčikoch mínus dvadsaťpäťstupňový mráz.

Zem cudzia je a chladná je jar

Natália, premrzneš

Muž jej tú pieseň spieval chrapľavým hlasom, falošne. Jej sa nepáčila. Natália z tej piesne pochádzala z Ukrajiny, ona bola z Ruska. Páčilo sa jej však, že jej muž spieval a hladil ju po vlasoch. Snažila sa nevnímať slová. Našťastie sa jej to celkom darilo. Trochu po fínsky vedela, oveľa viac rozumela, než sama hovorila, ale keď sa prestala snažiť a nechala voľný priechod svojim myšlienkam, cudzie slová jej splývali, strácali významy a menili sa na číre zhluky hlások, ktoré vyvierali mužovi z úst a bzučali Natálii okolo zátylku.

Pred piatimi minútami myslela Natália aj na toho muža a na jeho trochu nemotorné ruky. Bude sa mu za ňou cnieť? Možno trochu. Možno celkom máličko. Nie

však dostatočne, pretože ju skutočne nemiloval. Keby ju bol skutočne miloval, bol by sa postaral o jej záležitosti, ako jej to veľakrát sľuboval. Teraz bola Natália nútená postarať sa o svoje veci sama.

Pred dvoma minútami Natália zacvakla svoju kabelku, vydúvajúcu sa od bankoviek. Náhlivo zahľadila stopy a zbežne sa pozrela do zrkadla v predsieni. Vlasý odfarbené na blond, hnedé oči, tenké obočie a červené žiarivé pery. Bola bledá. Pod očami tmavé kruhy z ponocovania. Bola na odchode. V ústach pocítila slobodu aj strach. Mali chuť železa.

Pred dvoma minútami hľadela do očí svojmu odrazu v zrkadle a zdvihla bradu. Využije situáciu a vypečie s nimi.

Náhle začula, ako sa v zámke zvrtoľ kľúč. Stuhla na mieste. Rozoznala jedny kroky, potom druhé a ešte tretie. Trojica. Dvermi vchádzala dnu trojica. Nemala inú možnosť, ako utiecť.

Pred jednou minútou sa Natália vyrútila cez kuchyňu k dverám vedúcim na terasu. Chvíľu sa babrala so zámkou. Ruky sa jej triasli tak veľmi, že sa jej nedarilo dvere odomknúť. Potom sa predsa len akoby zázrakom otvorili a Natália prebehla cez zasneženú terasu a pokračovala na dvor. Kožené čižmy sa jej zabárali do závejov, ona však len bežala ďalej, ani sa neobzrela. Nič nepočula. Na okamih si stihla pomyslieť, že by snáď predsa len mohla vyviaznuť, uspieť, ujsť a zvíťaziť.

Pred tridsiatimi sekundami sa ozvalo tupé cvaknutie zbrane vybavenej tmičom a guľka prevrtala chrbát ka-

báta Natálie Smirnovovej, potom jej kožu, tesne minula chrbticu, roztrhala vnútornosti a napokon aj rúčku značkovej kabelky od Louisa Vuittona, ktorú si Natália pritisla k bruchu. Spadla doluznak do bieleho panenského snehu.

Červená kaluž pod Natáliou sa čoraz viac rozširovala. Pohlcovala sneh okolo seba. Červeň bola ešte nenásytná a teplá, ale sekundu po sekunde chladla. Akési pomalé, ťažké kroky sa blížili k Natálii Smirnovovej, ležiacej v snehu. Ona ich už nepočula.